

Arrest

nr. 115 308 van 9 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 17 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en R.I.T., een man met de Belgische nationaliteit, legden op 23 januari 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 21 februari 2013 diende verzoekster, in functie van R.I.T., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 augustus 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 21 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/02/2013 werd ingediend door:

Naam: [Y.]

Voorna(a)m(en): [U.]

Nationaliteit: Wit-Rusland

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Aankoopbonnen: Betrokkene legt 2 aankoopbonnen voor van bij Krefel gedateerd 29/12/12 en 21/07/2012, deze zijn te recent om te kunnen dienen als voldoende bewijs dat betrokkene elkaar 2 jaar kennen. Bovendien vermelden de bonnen alleen de naam van de partner.

-Betalingbewijs: Er werd 1 betalingsbewijs voorgelegd en dit zonder naam, hiermee is de duurzame relatie niet mee aangetoond.

-Reservering hotel Spanje: Er werd een reservering voorgelegd voor een hotel te Spanje op naam van beide dd. 17/07/2012-21/07/2012, de duurzame relatie van 2 jaar werd niet aangetoond. De voorgelegde bewijzen zijn te recent en bovendien is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

-De bijgevoegde documenten in het Russisch kunnen niet aanvaard worden omdat er niet uit op te maken is over welk soort document dit gaat.

Foto's: De voorgelegde foto's zijn niet gedateerd en kunnen daarom niet dienen om hun stabiele en duurzame relatie aan te tonen.

-Toestemming bijwonen: Een toestemming dd. 22/03/2013 die aangeeft dat betrokkene bij de referentiepersoon mag bijwonen. Deze toestemming is echter te recent om te kunnen dienen als voldoende bewijs van één jaar ononderbroken samenwonen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991),

van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1. De motivering in de bestreden beslissing :

DVZ wijst op 8.8.2013 het verzoek tot verblijf af door te stellen dat de omstandigheden op grond waarvan verzoekster een verblijfsmachtiging onvoldoende bewijs opleveren van een duurzame en stabiele relatie ;

DVZ beweert daarbij alle door verzoekster aangehaalde elementen/omstandigheden nagegaan te hebben doch besluit zeer snel tot een afwezigheid van een duurzame en stabiele relatie, zonder daarbij aan verzoekster eventuele bijkomende uitleg gevraagd te hebben ;

Bijgevolg is DVZ van mening dat verzoekster naar haar land van oorsprong kan terugkeren ;

2. Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

3. Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001);

De motieven der bestreden beslissing stellen een standaardmotivering daar die de enige reden is die aangehaald wordt om de aanvraag van verzoekster om machtiging van verblijf te weigeren ;

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering. Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFE, nr 63.020, 12.11.1996)

In casu kan DVZ zich niet tevreden stellen met het feit dat er geen directe dreiging is voor het leven van verzoekster ;

Niet alleen hoger vermelde en geschetste feitelijke omstandigheden bewezen aan de hand van stukken, doch tevens alle documenten door verzoekster medegedeeld van haar aanvraag zoals het positief samenwoonstverslag van de wijkagent dd. 5.7.2012, de toestemming van de bijwoning gegeven door de verhuurder, de familiale verzekering, de foto's ten bewijze van hun samenleven in België en op vakantie in Spanje, de bijgevoegde documenten in het [R]ussisch dewelke de reservering betreft van de vakantie van verzoekster in Spanje, betalingsbewijzen van aankopen, zoals een tablet (stuk 6 en 18), een ring voor verzoeksters verjaardag en een voor hun verloving (stukken 19),... confirmeren een bestaande en duurzame relatie tussen verzoekster en haar partner;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het de weigering tot verlenging van verblijf van meer dan 3 maanden. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor haar dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van verlenging van verblijf ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg [dat] algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.(RvSt, De Clercq, nr. 94.939,28.2.1997) ;

In casu beperkt DVZ zich tot het onsamenvattend verwijzen naar enkele door verzoekster neergelegde documenten om vervolgens te concluderen tot het voorhanden zijn van onvoldoende bewijs inzake een duurzame en stabiele relatie ;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ,

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een stuntelige en korte analyse van de overgelegde documenten, waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met de individuele situatie van verzoekster, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijk motivatieplicht ;"

2.1.2.1. Er moet worden benadrukt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan

verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, geduid dat verzoeksters aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten op basis van haar relatie met een Belgisch onderdaan niet wordt ingewilligd omdat zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie met deze man te hebben zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet. Hij heeft hierbij uiteengezet waarom hij besloot dat de verschillende door verzoekster aangebrachte overtuigingsstukken niet voldeden om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen gelet op de door de wetgever vastgelegde criteria, zodat in casu niet kan worden gesproken van een gestandaardiseerde motivering. Daarnaast heeft hij geduid dat het legaal verblijf van verzoekster in België is verstreken en dat hij daarom, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is zonder meer pertinent en draagkrachtig. De bewering van verzoekster dat de door verweerder voorziene motivering summier, vaag en onsamenhangend is en dat er sprake is van een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele motivering is niet meer dan een zuivere ontkennen van de realiteit.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

[...]”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijn laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijn laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische man, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische man een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van

beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster in gebreke bleef een duurzame en stabiele partnerrelatie met R.I.T. aan te tonen.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn wel uitdrukkelijk door de wetgever bepaald.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Het staat niet ter discussie dat verzoekster en R.I.T. geen gemeenschappelijk kind hebben. In haar uiteenzetting van de feiten in haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij haar Belgische vriend pas sedert *“begin 2012”* kent en dat zij pas op 20 april 2012 naar België kwam. Zij erkent derhalve dat zij R.I.T. nog geen twee jaar voorafgaand aan haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten – op 21 februari 2013 – kende en dat zij op dat ogenblik nog geen jaar onafgebroken met hem samenwoonde. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster enig belang heeft bij haar grief dat verweerder de beslissing overhaast en met miskenning van de materiële motiveringsplicht nam.

Tevens moet worden geduid dat verweerder zich niet tevreden heeft gesteld met het vermelden van *“het feit dat er geen directe dreiging is voor het leven van verzoekster”* – deze vermelding is trouwens nergens in de bestreden beslissing terug te vinden – doch uitvoerig heeft uiteengezet waarom de verschillende door verzoekster aangebrachte stavingsstukken niet toelieten vast te stellen dat zij een duurzame en stabiele relatie met haar Belgische vriend had zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat enig door haar aangebracht dienstig stuk buiten beschouwing werd gelaten of dat verweerders beoordeling van de door haar aangebrachte stukken verkeerd of kennelijk onredelijk is.

Verzoekster weerlegt evenmin de vaststelling – die steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken – dat haar legaal verblijf in België is verstreken.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg hoe dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding, waarbij wel degelijk de individuele situatie van verzoekster in aanmerking werd genomen, tot zijn conclusie is gekomen.

Waar verzoekster erop wijst dat de wijkagent haar aanwezigheid op het adres van R.I.T. heeft vastgesteld en dat hij dit heeft vermeld in zijn verslag van 5 juli 2012 kan het volstaan op te merken dat verweerder dit niet in vraag stelt en dat dit gegeven niet nuttig is, omdat het niet toelaat vast te stellen dat zij en R.I.T. elkaar al twee jaar kenden of een jaar onafgebroken samenwoonden op het ogenblik dat de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd ingediend.

Verzoekster kan ook niet stellen dat zij niet de kans kreeg om uitleg te geven, nu uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat haar duidelijk werd meegedeeld dat zij diende aan te tonen dat zij voldeed aan de door de wetgever gestelde vereisten om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten. Verzoekster toont bovendien eens te meer niet aan welk belang zij heeft bij haar grief dat haar niet gevraagd werd bijkomende uitleg te geven, aangezien niet blijkt dat zij enige aanvullende toelichting had kunnen geven waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij wel voldeed aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.2.4. Verzoeksters beschouwingen laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Verzoekster woont inmiddels bijna 1,5 jaar in België, en heeft hier het centrum van haar belangen gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België ;

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé-, en familieleven (art. 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden ;”

2.2.2.1. De Raad merkt op dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. Zij wist of behoorde dan ook te weten dat haar verblijfssituatie precair was. In dergelijke omstandigheden kan slechts in uitzonderlijke gevallen worden besloten dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt/Noorwegen). Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoeksters verblijf in vergelijking met haar verblijf in haar land van herkomst zeer kort is, dat niet blijkt dat zij eventuele relaties die zij in België heeft opgebouwd niet kan verderzetten door gebruik te maken van moderne communicatietechnieken, dat de bestreden beslissing haar niet verhindert om – mits het respecteren van de bepalingen van de Vreemdelingenwet – naar België terug te keren en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij haar voorgehouden gezinsleven met R.I.T., die van Russische origine is, niet in haar land van herkomst kan verderzetten. Uit artikel 8 van het EVRM kan daarenboven geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te

laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Voorts moet worden benadrukt dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming tegen uitwijzing biedt wanneer concrete huwelijksplannen kunnen worden aangetoond en wanneer deze redelijkerwijze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (cf. ECRM, 12 juli 1976, nr. 7175/75, X./Duitsland). Verzoekster brengt geen elementen aan die toelaten te besluiten dat zij reeds formele stappen ondernam om effectief in het huwelijk te treden met R.I.T. en brengt ook geen gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het niet mogelijk zou zijn om eventuele huwelijksplannen te verwezenlijken in haar land van herkomst.

Een schending van artikel 12 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK